

Informal
Incidents

Ahmet
Öğüt

SMBA

Somebody Else's Car, 2005, slide projection, 20 pieces photo series

Ahmet Ögüt – Informal Incidents**22 August – 03 October 2010****Opening & Auction:****Saturday, August 21, 5 – 7 p.m.**

SMBA is pleased to present 'Informal Incidents', the solo show by Ahmet Ögüt, comprising a selection of works considered central to Ögüt's artistic practice in recent years. In addition, an informal event is slated to take place on the occasion of the exhibition opening: the artist's self-portrait in oils will be auctioned off in public sale by Benthe Tupker, auctioneer at Christie's Amsterdam. If the portrait is sold and given to the SMBA as a loan, it will be installed in the exhibition space, with the stipulation that it may be punched by whoever feels like punching it. More information relevant to the sale of the work is published in the *Punch This Painting Leaflet*.

The auction of Ögüt's self-portrait is exemplary of the artist's celebration of actions executed in order to disrupt the status quo. Ögüt praises acts like raising a question, challenging the ordinary and exploring the gaps, using tools such as photography, drawing and, most important, performance. His actions find expression in generally unspectacular but frequently disconcerting events, often recorded and transmitted to the public by the use of documentary materials such as photography or video. However, by faking the action documented, Ögüt concurrently questions the epistemological status of the documentary material: Can documentary material provide true accounts of fake actions?

Ahmet Ögüt – Informal Incidents**22 augustus – 03 Oktober 2010****Opening & Veiling:****Zaterdag, 21 augustus, 17 – 19 uur**

Met genoeg presenteert Stedelijk Museum Bureau Amsterdam de solotentoonstelling 'Informal Incidents' van Ahmet Ögüt. Deze presentatie bestaat uit een selectie van werken die Ögüt beschouwt als een pars pro toto voor zijn artistieke praktijk van de afgelopen jaren. Daarnaast vindt in het kader van de tentoonstellingsopening een voor SMBA buitengewoon evenement plaats: een zelfportret van Ögüt wordt geveild door Benthe Tupker, veilingmeester bij Christie's Amsterdam. De veiling vindt plaats onder de voorwaarde dat het portret na de verkoop bij SMBA geëxposeerd wordt en dat het tijdens de expositie beschadigd mag worden door wie daar dan ook maar zin in heeft. Meer informatie rond de verkoop wordt gepubliceerd in het *Punch This Painting Leaflet*.

De veiling van het zelfportret is exemplarisch voor Ögüt's verheerlijking van acties die de status quo doorbreken. Door middel van artistieke technieken zoals fotografie, tekenkunst, en vooral performance, omhelst Ögüt processen als het uitdagen van het gewone en het exploreren van het onbekende. Zijn handelingen vinden hun weerklank in vaak onspectaculaire maar tevens onthutsende gebeurtenissen, die gedocumenteerd worden als fotografie- en videoregistraties. Aangezien Ögüt deze scenerieën gemanipuleerd heeft, bevraagt hij doorgaans de kennistheoretische status van de registraties: kan het documentaire materiaal werkelijke informatie verstrekken over vervalste acties?

For instance, looking at the photographs from the series *Mutual Issues, Inventive Acts (2008)* makes one wonder why the ordinary people depicted are doing such unusual things as transporting a tablet with filled tea cups on a bike. Whatever their personal reason for performing these actions is, the artistic setting created by Ögüt provided the valve. It is art's power to break with conventions and to engage in the philosophical discussion about the human quest for meaning which fascinates Ögüt and drives his artistic practice. 'Informal Incidents' provides the visitor with the chance to become more acquainted with the basics of Ögüt's artistic practice and with the principles underlying his major works.

This SMBA newsletter features an essay by Moosje Goosen, who takes her readers along on an inspired train of thought evoked by Ögüt's works on view at SMBA. Ahmet Ögüt and I would like to express our gratitude to her and to Benthe Tupker for their contributions to this exhibition project.

Kerstin Winking is curator of the exhibition Informal Incidents.

Ahmet Ögüt (b. 1981 in Diyarbakir, Turkey) received a bachelor's degree in fine art from Hacettepe University in Ankara and a master's degree in art and design from Yildiz Teknik University in Istanbul. From 2007 until 2008 Ögüt was a resident at the Rijksakademie in Amsterdam. In 2009 he was co-represented in the Turkish Pavilion at the 53rd Venice Biennial. Ögüt lives and works in Amsterdam.

De foto's uit de serie *Mutual Issues, Inventive Acts (2008)* roepen bijvoorbeeld de vraag op waarom de gefotografeerde mensen zulke buitengewone dingen doen als het per fiets transporteren van een dienblad met daarop gevulde thee-koppen. Wat hun persoonlijke beweegredenen ook zijn, de artistieke mise-en-scène die Ögüt creëert verschaft het ventiel. Het is de kracht van kunst om te breken met conventies en zich te engageren in de filosofische discussie over de menselijke zoektocht naar betekenis, welke Ögüt fascineert en zijn artistieke praktijk drijft. De tentoonstelling 'Informal Incidents' geeft bezoekers de kans om beter bekend te worden met de basis van Ögüt's artistieke praktijk en met de principes die aan zijn voornaamste werken ten grondslag liggen.

Deze SMBA nieuwsbrief bevat een essay van Moosje Goosen, die haar lezers meeneemt in een prikkelende gedachtegang die wordt opgewekt door de werken van Ögüt in SMBA. Ahmet Ögüt en ik danken haar en Benthe Tupker van harte voor hun bijdragen aan het project.

Kerstin Winking is curator van Informal Incidents

Ahmet Ögüt (1981, Diyarbakir, Turkije) behaalde zijn Bachelors Beeldende Kunst bij de Hacettepe Universiteit te Ankara en zijn Masters Kunst en Vormgeving bij de Yildiz Teknik Universiteit te Istanbul. Van 2007 tot 2008 was Ögüt een artist in residence bij de Rijksakademie te Amsterdam. In 2009 werd zijn werk getoond in het Turkse Paviljoen van de 53de Venetië Biënnale. Ögüt woont en werkt in Amsterdam.

Somebody Else's Car, 2005, slide projection, 20 pieces photo series

In *The Social Life of Things*, the anthropologist Arjun Appadurai argues that ‘even though from a theoretical point of view human actors encode things with significance, from a methodological point of view it is the things-in-motion that illuminate their human and social context.’¹¹ With this in mind, let’s consider the life of, say, a bucket. Despite its matter-of-factness as a mobile container for carrying water, wall paint, or—as seen from child’s eyes—sand on a beach from point A to B, in everyday life an upside-down bucket can become a makeshift hat for someone who forgot his umbrella in pouring rain. Did the bucket fall short of its purpose? Did this person fail to recognize its proper use?

If this is the case, then the series of photos and pencil drawings that comprise Ahmet Ögüt’s *Mutual Issues: Inventive Acts* (2008) is a collection of shortcomings and failures. A man crosses a flooded street with stools attached to his shoes; someone else takes a ride in a chair that sits on his scooter; and yet another person is balancing on two ladders, stacked on top of one another. Ögüt’s drawings are lit by a do-it-yourself system of clothes hangers with fixed light bulbs, reminding us both of Man Ray’s *Obstruction* and the improvised furniture of a student’s home. The objects in these series become anti-hero stage props in a talent show for the clumsy. Just as in Buster Keaton’s comedy of mechanical gags, you are not quite sure who steals the show: inanimate things come alive and turn against us, or instead, become partners-in-crime in the build-up to a slapstick moment. We wait for the instant when things go wrong—when the tea-seller stumbles over his feet-on-stools, when the ladders collapse. But Ögüt carefully chooses his moment: his drawings are isolated fragments on plain paper; his photos scripted

In het boek *The Social Life of Things*, stelt de antropoloog Arjun Appadurai dat ‘hoewel vanuit theoretisch perspectief menselijke actoren de dingen van betekenis voorzien, het vanuit een methodologisch perspectief de dingen-in-beweging zijn die licht werpen op hun menselijke en sociale context.’¹¹ Laten we, met dit in gedachte, stilstaan bij het ‘leven’ van een emmer. Ongeacht het zakelijke gegeven van dit voorwerp als vat voor het dragen van water, muurverf, of—vanuit kinderogen bezien—zand van A naar B, kan een omgekeerde emmer in het dagelijks leven uit nood in een geïmproviseerde hoed veranderen, voor iemand die zijn paraplu heeft vergeten in de stromende regen. Schiet de emmer hier tekort? Faalt deze persoon in zijn gebruik van de emmer?

Als dat het geval is, dan is de serie foto’s en potloodtekeningen die Ahmet Ögüt’s *Mutual Issues: Inventive Acts* (2008) vormen, een verzameling van tekortkomingen en mislukkingen. Een man steekt behoedzaam een overstromde straat over, met onder zijn schoenen gebonden krukjes; een ander maakt een ritje op een stoel, die op het zadel van zijn scooter is gezet; weer een ander balanceert op twee op elkaar gestapelde ladders. Ögüt’s tekeningen worden bijgelicht door een doe-het-zelf-systeem van kleerhangers waaraan kale lichtpeertjes hangen: het roept de beelden op van Man Ray’s *Obstruction*, maar ook van het bij elkaar geraapte interieur van een studentenhuis. De objecten in deze serie fungeren als antiheldhaftige rekvisieten in een talentenshow voor het klungelige. Net zoals in Buster Keaton’s komedie van mechanische stunts, weet je niet zeker wie hier de show steelt: voorwerpen komen tot leven en keren zich tegen ons, of vormen juist de *partners-in-crime* in de spanningsofbouw naar een onvermijdelijk slapstick moment. We wachten op het ogenblik waar dingen misgaan—wanneer de theeverkoper over zijn eigen voeten-op-krukken struikelt, wanneer

snapshots. Ögüt transforms his observations of street scenes in Istanbul into acts that lack their original context. What remains for us viewers is the moment between a successful effort and potential failure, somewhere between absurdity and hope. In this regard, Ögüt is methodological in his approach: his practice is one of 'make' and 'do', an active and creative response to everyday occasions of power, capacity, and the lack thereof. 'My basic observation,' Ögüt remarks, 'is that if there is no existing structure or potential conditions that have already been grounded in a place, then the structure invents itself using the existing possibilities and impossibilities in that location.' We cope with what we lack, we make do with what we have. It's an observation, no more and no less: Ögüt won't predict or theorize the outcome of his well-observed, seemingly absurd events. Instead, he shows that potential failure is an effort in itself.

Mutual Issues, Inventive Acts: Two Ladders Act, 2008, C-Print mounted on aluminum, 150x100 cm

de ladders instorten. Ögüt kiest zijn moment echter nauwkeurig: zijn tekeningen tonen geïsoleerde fragmenten op het papiervlak; zijn foto's zijn geregisseerde snapshots. Ögüt vertaalt zijn observaties van straatscènes in Istanbul naar momentopnames, die iedere originele context ontberen. Wat overblijft voor de kijker is het ogenblik tussen een succesvolle inspanning en een mogelijke mislukking in, ergens tussen absurditeit en hoop. In dat opzicht is Ögüt's benadering methodologisch te noemen: zijn kunstenaarspraktijk is er een van 'maken' en 'doen', een actieve en creatieve reactie op alledaagse situaties van macht, kunnen, en het gebrek daaraan. 'Mijn observatie,' zegt Ögüt, 'is dat, in een situatie zonder bestaande structuren of potentiële condities, de structuren zichzelf uitvinden, gebruik makend van de bestaande mogelijkheden en onmogelijkheden op die gegeven locatie.' We 'doen' naar kunnen, we 'maken' er wat van met wat we hebben: het is een observatie, niet meer en niet minder. Ögüt voorspelt noch theoretiseert het mogelijke verloop van zijn scherp geobserveerde, ogenschijnlijke absurde situaties. In plaats daarvan toont hij dat een mogelijke mislukking een inspanning is die op zichzelf kan staan.

De tentoonstelling 'Informal Incidents' gaat in op dergelijke inspanningen, of deze nu futiel, tevergeefs, of opmerkelijk urgent zijn; en actief of passief (Ögüt heeft zijn tentoonstelling in twee hoofdstukken opgedeeld, 'Active Acts' en 'Passive Acts'). In Ögüt's pseudodocumentaire video's, foto's en tekeningen, in zijn slapstick performances en rollenspel, is actie nimmer een doodlopende weg. Voertuigen—veelgebruikte motieven in zijn werk—navigeren als actoren en slachtoffers, in een allegorie van, en kritische respons op, samenlevingen die voortdurend in de maak zijn en aan verandering onderhevig. In de video *Death Kit Train* (2005) rijdt een rode auto ongebruikelijk langzaam het kader binnen. Een ogenblik later realiseren wij ons dat de 'motor' van deze trage beweging niet door de auto zelf wordt aangedreven,

Ögüt's solo show 'Informal Incidents' is all about the effort of action; whether futile, in vain, or surprisingly urgent; whether passive or active (Ögüt divided his show at SMBA into two chapters, 'Active Acts' and 'Passive Acts'). In Ögüt's pseudo-documentary videos, photos and drawings, in his slapstick performances and role-play, an act is never a dead-end road. Vehicles—often-used motifs in his work—navigate as actors or victims, in an allegory of and critical response to a society that is constantly in the making. In the video *Death Kit Train* (2005) a red car slowly enters the frame, a bit too slowly to appear natural. A few moments later we realize that the 'motor' of this slow movement is not the car itself, but a man who pushes the car, backed up by another man pushing the man who pushes the car, and many more who push those in front of them. Here, we find an obvious reference to Pieter Bruegel's *Parable of the Blind Leading the Blind*, although Ögüt's video is void of the latter's inevitable moral punishment to such a foolish act. On the contrary: in *Death Kit Train*, something moves forward, does not fall into a ditch, and steers off that moment of sheer laughter. The car transcends its use, and as a failing vehicle it becomes the motor for a motor; a MacGuffin to keep things rolling; some 'thing' that, quite literally, drives the plot and generates meaning along the way.

Many of Ögüt's works, indeed, reflect the absurdity of Hitchcock's story of the MacGuffin. As one may recall, it tells the tale of two train passengers, wondering about a package in the luggage rack. 'Oh, that's a MacGuffin,' one of the two says. '...an apparatus for trapping lions in the Scottish Highlands.' 'But there are no lions in the Scottish Highlands,' says the other, to which the first responds: 'Well, then that's no MacGuffin!' Hope might constitute our belief in the absurd and the impossible—whereas irony, as the writer David Foster Wallace once put it, is the song of a bird that has come to enjoy its cage. In that sense, there

maar door een man die de auto voortduwt, gesteund in zijn actie door een horde mannen, die ieder hun voorganger voortduwen. Hierin herkennen we de overduidelijke referentie naar Bruegel's *Parabel van de Blinden*, echter zonder de onvermijdelijke morele straf die volgt op een dergelijke dwaze actie. Integendeel: in *Death Kit Train* (2005) schrijdt de auto voort, eindigt niet in de greppel, en slaagt er bovendien in om van het moment van spot weg te sturen. De auto overstijgt zijn functie, en als falend voertuig verandert het in een motor voor een motor; een MacGuffin om dingen te laten lopen, rollen; 'iets' dat vrij letterlijk het plot aandrijft, en onderweg betekenis genereert.

Veel van Ögüt's werk weerspiegelt de absurditeit die ook in Hitchcock's anekdote van de MacGuffin te herkennen is. Zoals men zich mogelijk herinnert, vertelt dit het verhaal van twee treinpassegiers die over de aard van een pakket in het

Things We Count, 2008, HD video, single-channel, 6:20 min

Guppy 13 vs Ocean Wave; a Bas Jan Ader Experience, 2010, HD video, single-channel, 6:47 min

is nothing ironic about Ögüt's work, for he doesn't tell a story of being trapped. Ögüt prefers to look for the gaps in an imperfect system, in *'an area that is under 23 hour video and audio surveillance'*. In a lost hour, we can redirect our chances; reconsider our options, and the world will never be the same. Power works slowly, at times as a rusty machine, and therefore, Ögüt's work is certainly also about timing and being one step ahead. In *Somebody Else's Car* (2005) he performs a 'vandalistic' act of altering two cars, without the owners' permission, using ready-made paper cutouts. In the fragmentary narrative of a slide projection, we see two cars transform into an Istanbul yellow cab and Turkish police car, respectively. We don't know what happened in the split seconds in between the slides: we can't tell if Ögüt had to hide from passers-by, or whether the car owners appreciated this practical joke. The strength of this work is in the fragment, so that the moments-in-between become empowered with the prospect and opportunity that Ögüt himself acted upon, armed with paper and tape.

bagagerek speculeren. 'Oh, dat is een MacGuffin,' zegt de een. 'Dat is een apparaat om leeuwen mee te vangen in de Schotse Hooglanden.' 'Maar er zijn helemaal geen leeuwen in de Schotse Hooglanden,' antwoordt de ander, waarop de eerste reageert: 'Nou, dan is dat zeker geen MacGuffin!' Hoop vertegenwoordigt, wellicht, ons geloof in het absurde en het onmogelijke—terwijl ironie, zoals de schrijver David Foster Wallace eens zei, het gezang is van een vogel die het naar zijn zin heeft in zijn kooi. In dat opzicht is er niets ironisch aan het werk van Ögüt: in zijn verhalen zit niemand in een val verstrikt. Ögüt kiest ervoor om in een imperfect systeem naar mogelijke gaten te speuren, in een *'area that is under 23 hour video and audio surveillance'*. In een verloren uur kunnen we onze kansen bijstellen, onze opties herzien—en de wereld zal nooit meer dezelfde zijn. Macht vormt daarbij een trage, roestige machine, en om die reden gaat Ögüt's werk ook over timing. In *Somebody Else's Car* (2005) voert hij, met kant-en-klare papierknipsels een 'vandalistische' actie uit op twee geparkeerde auto's. In het fragmentarische narratief van een diaprojectie zien we de twee auto's veranderen in een taxi- en politiewagenmodel. Het blijft een raadsel wat er plaats heeft gevonden in de momenten tussen de diabeelden in: we weten niet of Ögüt weg heeft moeten duiken voor voorbijgangers, en of de eigenaars van de auto's deze 'practical joke' hebben kunnen waarderen. De kracht van dit werk schuilt dan ook in het fragment, zodat de gaten in het verhaal dezelfde potentie en kans verkrijgen als dat voorbijgaande ogenblik waarop Ögüt zelf handelde, gewapend met papier en plakband in de aanslag. *Light Armored* (2006) werkt in tegengestelde richting: deze animatie van herhaaldelijke steenworpen naar een gepantserde wagen herinnert ons aan die saaië, eerste videospelletjes die voortduren zonder duidelijk begin of einde. De auto blijft onaangetaast door dit spel van 'hit and miss,' maar dat weerhoudt de stenen niet om alsnog hun 'werk' te doen: het is een passieve actie, maar wel degelijk een actie.

Light Armored (2006) works in the oppo-site direction: this animation of stones being thrown at a Land Rover recalls those early dull video games that seem to go on forever without end. The car is not affected by this play of hit and miss, but that doesn't prevent the stones from being thrown: a passive act, but an act, indeed.

Finally, we could add an untitled third chapter to Ögüt's show, of those things 'missing in action'. Ögüt's latest work, *Punch This Painting (2010)* is a self-portrait of the artist that will only be exhibited (and possibly punched) when successfully auctioned at a special event at SMBA. In another work, there is an ongoing counting, in Kurdish, Turkish and English, of retired fighter planes at an airplane graveyard in Arizona's Sonoran desert (*Things We Count, 2008*). And then there is (*isn't*) a Guppy 13, purchased by Ögüt in Illinois and shipped to the Netherlands to become a stand-in prop in a Bas Jan Ader 'experience' across the IJ. The Guppy 13 was the same sort of boat as Bas Jan Ader's 'Ocean Wave', in which he was attempting to cross the Atlantic ocean when he eventually disappeared. This stand-in stands out in its absence: in the spirit of Bas Jan Ader, Ögüt's Guppy 13 was stolen recently, in Amsterdam waters. On view at SMBA is the police report, as a sad but honorable reminder to this double 'escape'. Apparently, Ögüt's works also have social lives of their own.

Moosje Goosen

Tenslotte kan er een derde titelloze akte aan deze tentoonstelling toegevoegd worden, van die dingen die zich kenbaar maken in afwezigheid—'missing in action'. Ögüt's meest recente werk, *Punch This Painting (2010)*, is een zelfportret dat alleen getoond zal worden (en mogelijke klappen ontvangt) wanneer deze succesvol geveild wordt tijdens een speciaal evenement in SMBA. In een ander werk horen we het monotone tellen, in het Koerdisch, Turks en Engels, van voormalige gevechtsvliegtuigen, op een vliegtuigkerkhof in de woestijn van Arizona (*Things we Count, 2008*). En dan is er (of beter, *niet*) Guppy 13: door de kunstenaar in Illinois gekocht en naar Nederland verscheept om een stand-in rekwisietenrol te vervullen in een zogenaamde Bas Jan Ader 'experience' over het IJ. Guppy 13 is het bootmodel waarin Ader de oceaan over wilde steken, om uiteindelijk voorgoed te verdwijnen. Deze stand-in van Ader's 'Ocean Wave' blinkt uit in afwezigheid: in de geest van Bas Jan Ader, werd Ögüt's Guppy 13 onlangs gestolen in Amsterdamse wateren. In SMBA is de politieaangifte te zien, als een treurig eerbetoon aan deze dubbele 'ontsnapping'. Kennelijk hebben Ögüt's werken eveneens, zoals Appadurai het stelt, een eigen 'sociaal leven'.

Moosje Goosen

¹ Arjun Appadurai, 'Introduction: Commodities and the Politics of Value,' *The Social Life of Things: Commodities in Cultural Perspective*, ed. Appadurai (Cambridge, 1986) (eigen vertaling. MG)

¹ Arjun Appadurai, 'Introduction: Commodities and the Politics of Value,' *The Social Life of Things: Commodities in Cultural Perspective*, ed. Appadurai (Cambridge, 1986).

Punch This Painting, 2010, oil on canvas, 90x60cm

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59, 1016 NN Amsterdam
t +31 (0)20 4220471
f +31 (0)20 6261730
www.smba.nl/mail@smba.nl

Open dinsdag tot en met zondag
van 11.00 tot 17.00 uur /
Open Tuesday – Sunday from 11 a.m.
to 5 p.m.

Ontvang ook de SMBA email-
nieuwsbrief via www.smba.nl/
Sign up for the SMBA email
newsletter at www.smba.nl

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
is een activiteit van het
Stedelijk Museum Amsterdam /
Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
is an activity of the Stedelijk Museum
Amsterdam www.stedelijk.nl

Colofon / Colophon:
Coördinatie en redactie /
Co-ordination and editing:
Kerstin Winking i.c.w. Jelle Bouwhuis
Vertaling / Translation:
Moosje Goosen
Design: Mevis & Van Deursen
Druk / Printing: die Keure, Brugge
SMBA: Jelle Bouwhuis (curator),
Jan Meijer (office manager),
Kerstin Winking (assistant curator),
Marijke Botter, Marie Bromander
(receptionists), Sanne Oorthuizen,
Vera Stiphout (interns)

Volgende tentoonstelling /
Next exhibition:

Joep van Liefland

CHRISTIE'S

22 August

03 October

2010

Opening:

August 21

5 - 7 p.m.